W jaki sposób Izrael zostanie wyzwolony?

Zbliżający się niepokój

> „Przeto tak mówi Pan o królu asyryjskim: Nie wkroczy on do tego miasta ani nie wypuści tam strzały, ani nie wystąpi przeciwko niemu z tarczą, ani nie usypie przeciwko niemu szańca” — Izaj. 37:33.

Powyższy tekst jest Bożą obietnicą przekazaną za pośrednictwem proroka Izajasza, że wybawi On Hiskiasza i Izraelitów w niezwykły sposób: wróg zostanie pokonany nawet bez kontrofensywy ze strony Izraela w czasie gdy Sennacheryb, król Asyrii, otoczy Jerozolimę. „I osłonię to miasto, i ocalę je przez wzgląd na ciebie i przez wzgląd na Dawida, mojego sługę” – Izaj. 37:35.

Tak też się stało. „I wyszedł anioł Pana, i pozbawił życia w obozie asyryjskim sto osiemdziesiąt pięć tysięcy mężów. Oto następnego dnia rano wszyscy byli nieżywi, same trupy” – Izaj. 37:36. Po tym zdarzeniu Sennacheryb „zwinął obóz i wyruszywszy wrócił do swojej ziemi, i zamieszkał w Niniwie”, a jakiś czas później „zabili go mieczem […], jego synowie” (Izaj. 37:37-38)[1].

To wydarzenie było słynnym wybawieniem Izraela przez Jahwe. Zbliżając się do Jerozolimy Asyria zajęła inne miasta; przypuszczalnie Izrael walczył z wrogiem, lecz bezskutecznie. Potęga Asyrii była dla nich zbyt wielka, lecz nie dla Jahwe. Anioł Boży wybawił Izraela, co dało ostateczne zwycięstwo. Armia Hiskiasza nie walczyła podczas tego ostatniego epizodu.

Obraz ostatecznego konfliktu Izraela

To wydarzenie z czasów Izajasza, Sennacheryba i Hiskiasza jest powszechnie uważane za obraz zbliżającego się wyzwolenia Izraela przy zakończeniu obecnego żniwa Wieku Ewangelii. Jest to zgodne z faktem, że w następnym rozdziale, Izajasza 38, mowa jest o innym problemie, jaki miał Hiskiasz w tym samym czasie. Hiskiasz cierpiał z powodu poważnego wrzodu, który zagrażał jego życiu. „W owych dniach Hiskiasz śmiertelnie zachorował” (Izaj. 38:1,21). Infekcja ta przedstawia zakażenie grzechem, które zabrałoby współczesnych Izraelitów do grobu, bez względu na wroga.

Początkowo Izajasz nie dawał nadziei na wyzdrowienie Hiskiasza. „Tak mówi Pan: Uporządkuj swój dom, albowiem umrzesz, a nie będziesz żył” (Izaj. 38:1). Śmierć byłaby normalną koleją rzeczy w przypadku choroby ustrojowej, jaką jest grzech. Hiskiasz jednak żarliwie modlił się o Bożą pomoc, a jego błagania zostały przez Boga wysłuchane. „Wtedy Hiskiasz obrócił się twarzą do ściany i modlił się do Pana […], Panie! Wspomnij, proszę, że postępowałem wobec ciebie wiernie i szczerze i czyniłem to, co dobre w twoich oczach. Następnie Hiskiasz wybuchnął wielkim płaczem” – Izaj. 38:2-3.

Bóg usłyszał to rozpaczliwe wołanie. Uszanował wiarę Hiskiasza, wyleczył jego chorobę i przedłużył mu życie. Metoda leczenia została opisana w wersecie 21: „I rzekł Izajasz: Niech wezmą plaster figowy i przyłożą go na wrzód, aby wyzdrowiał”. Okład z fig zneutralizował infekcję, a życie Hiskiasza zostało ocalone.

Ten opis nasuwa prorocze skojarzenia na temat sposobu, w jaki systemowa choroba grzechu zostanie uleczona w Izraelu. Figi często reprezentują Izraelitów. Tutaj sugerujemy, że przedstawiają one dobre figi, Starożytnych Świętych, mężczyzn i kobiety o wyjątkowej wierze z czasów Starego Testamentu, przywróconych do życia, aby służyli jako przywódcy Izraela w Królestwie. Chociaż niektórzy Starożytni Święci nie pochodzili z rodu izraelskiego, gdy jednak zostaną wzbudzeni do służby jako przywódcy Izraela w Królestwie, zostaną uznani za „Izraelitów” przez wiarę. Wskażą oni Izraelowi źródło ich wybawienia, syna Bożego, ich Mesjasza, Jezusa. To doprowadzi do narodowej pokuty i uzdrowienia z grzechu, który w przeciwnym byłby dla nich takim samym źródłem potępienia jak i dla wszystkich ludzi od czasów Adama. Ten czas jest opisany w Zach. 12:10. „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym”. Do tego nawiązuje również zapis Jan 19:37: „A na innym miejscu mówi Pismo: Zobaczą, kogo przebodli”. Young’s Literal Translation mówi: „Będą patrzeć na niego”, czyli na Chrystusa, z uznaniem i czcią.

W Izaj. 38:5-6 pokazano, że wybawienie Jerozolimy od Sennacheryba i uzdrowienie Hiskiasza to wydarzenia, które miały miejsce mniej więcej w tym samym czasie. „Oto dodam do twoich dni piętnaście lat. I wyrwę ciebie i to miasto z ręki króla asyryjskiego, i osłonię to miasto”.

Znak zegara Achaza

Izajasz dał Hiskiaszowi wymowny znak nadchodzącego wybawienia. „A taki będzie znak od Pana, że spełni Pan to, co rzekł: Oto Ja cofnę o dziesięć stopni cień na stopniach, po których zachodzi słońce na słonecznym zegarze Achaza. I cofnęło się słońce o dziesięć stopni na stopniach zegara, na których już zaszło” – Izaj. 38:7-8.

Cień 10 stopni, czy też może schodów, jak sugerują inne tłumaczenia (np. BP, BB w języku polskim – przyp. tłum.), reprezentuje cień Bożego sądu skierowanego przeciwko Izraelowi przez większą część trwania Wieku Ewangelii, podczas którego Izrael znajdował się w niełasce, ponieważ odrzucił Jezusa. Niełaska dla nich wyrażała się dominacją „10 palców” z Księgi Daniela 2, „10 rogów” z Księgi Daniela 7 i jest zaznaczona tutaj w cieniu padającym na „10 stopni”.

Ten cień sądu Bożego został cofnięty w czasach współczesnych. Po dwóch wojnach światowych Izrael stał się niezależnym narodem, wychodząc z cienia narodów europejskich. To jest znak, czyli dowód, że Bóg wybawi również Izraela z ich przyszłego, krańcowego położenia. Czas wyznaczony dla Izraela, w którym miał być pod panowaniem pogańskich potęg, już minął.

Piąty rozdział Księgi Micheasza

Micheasz był współczesny Izajaszowi. On także mówił o Bożym wybawieniu Izraela z tego samego ucisku, o którym mowa jest w Księdze Izajasza 36, 37 i 38. „I On będzie pokojem. Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu” – Mich. 5:4. Słowo pasterz jest semickim idiomem oznaczającym władcę lub króla, ponieważ jak pasterz rządzi swoim stadem, tak król rządzi swoim ludem. Innymi słowy, w tym czasie Jezus wzbudzi siedmiu królów (uwielbiony Kościół) i ośmiu książąt (Starożytni Święci), aby interweniowali w imieniu Izraela. Izrael nie będzie musiał walczyć w tej bitwie. Bóg, za pośrednictwem Jezusa, Kościoła i Starożytnych Świętych, odeprze najeźdźcę w drodze Boskiej interwencji.

Liczby siedem i osiem są tu znaczące. Liczba siedem dobrze pasuje do klasy Kościoła, ponieważ w Objawieniu Kościół na przestrzeni Wieku Ewangelii jest przedstawiony jako siedem zborów. Liczba siedem łączy się również z zatwierdzonym przysięgą przymierzem Abrahamowym, gdyż w języku hebrajskim słowo „przysięga” jest zbliżone do słowa „siedem”. Siedem wyraża kompletność, a kiedy ktoś wiązał się przysięgą, to znaczy, że był „całkowicie” oddany umowie. Zauważmy, że „Abraham zaś odłączył siedem jagniąt z trzody osobno” (1 Mojż. 21:28-32), aby przypieczętować przymierze zawarte z lokalnym królem.

Liczba osiem przenosi nas do czasu po upływie siedmiu „dni” Wieku Ewangelii – do „ósmego” dnia – Królestwa Bożego, kiedy to Starożytni Święci zaprowadzą Izrael i ludzkość z powrotem do Boga. Suma tych liczb – siedem i osiem – wynosi piętnaście. Liczba ta pojawia się również w proroctwie Izajasza o wybawieniu Izraela. Przypomnij sobie wspomniany wcześniej epizod, gdzie Hiskiasz został uzdrowiony ze śmiertelnego wrzodu. Kiedy Izajasz przekazywał Hiskiaszowi dobrą wiadomość, że Bóg go uzdrowi, Izajasz wypowiedział w imieniu Boga następujące słowa: „Słyszałem twoją modlitwę, widziałem twoje łzy. Oto dodam do twoich dni piętnaście lat” (Izaj. 38:5).

To uzdrowienie z grzechu będzie udziałem Izraela, gdy uznają Jezusa za swego Mesjasza i będą za nim płakać, i opłakiwać go, jak to jest wyrażone w Zach. 12:10. „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie [„wpatrywali się we mnie” – Przekład Toruński], na tego, którego **przebodli**, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym”.

Poprzedzający werset, Zach. 12:9, pokazuje, że Bóg wybawi Izraela od atakujących go wrogów (tak jak Hiskiasz został wybawiony od zagrożenia ze strony Sennacheryba). „W owym dniu będę dążył do tego, aby zniszczyć wszystkie narody, które wyruszyły przeciwko Jeruzalemowi”. Według słów zapisanych w Mich. 5:5, to wybawienie przyjdzie poprzez Kościół i Starożytnych Świętych. Ta ostatnia klasa widocznie objaśni Izraelowi źródło ich wyzwolenia, co doprowadzi do narodowej pokuty.

Następnie błogosławieństwa Królestwa Chrystusa, pod rządami Kościoła i naukami Starożytnych Świętych, oczyszczą każdego z wpływu grzechu, do uzdrowienia i życia – sugerują to liczby 7 i 8 – których suma to 15, czyli liczba lat, o które zostało przedłużone życie Hiskiasza.

Królestwo przedstawione w dniu Noego

Te same liczby, 7 i 8, chociaż w tym przypadku w postaci działania 7 × 8, pojawiają się również we fragmencie o Noem i potopie, w kontekście, który również przedstawia życie ludzkości w Królestwie. Wiemy z 1 Piotra 3:20-21, że ocalenie w arce od śmiertelnych wód potopu przedstawia odkupienie w Chrystusie podczas Wieku Ewangelii dla tych, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa. „Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia” (1 Piotra 3:21).

W końcu wody potopu ustąpiły, co przedstawia czas, kiedy przekleństwo ciążące na ludzkości zostanie zdjęte. Noe zauważył, że wody potopu wyschły w pierwszym dniu nowego roku (1 Mojż. 8:13). Ten nowy początek przy rozpoczęciu nowego roku reprezentuje nowy początek przy rozpoczęciu nowej ery w Planie

Bożym, Królestwa Bożego dla ludzkości. Zobacz 2 Mojż. 40:2,17, gdzie inny początek nowego roku wydaje się reprezentować otwarcie innego wieku, Wieku Ewangelii.

Chociaż Noe widział, że wody potopu „wyschły na ziemi”, ci, którzy byli w arce, nie opuścili jej. Pozostali w arce aż do „drugiego miesiąca, dwudziestego siódmego dnia tego miesiąca” (1 Mojż. 8:14), kiedy to „ziemia całkowicie wyschła”. Widocznie, choć wody ustąpiły (obraz usuniętego przekleństwa), skutki pozostały. Wody były nadal błotniste, co oznacza, że ludzkość będzie wciąż odczuwać skutki grzechu, gdy przekleństwo zostanie zdjęte w Królestwie. Ich usunięcie będzie celem Tysiącletniego Królestwa Chrystusa. Dopóki ludzkość nie zostanie doprowadzona do doskonałości, będzie musiała polegać na arce odkupienia, pozostając w Chrystusie, podczas gdy Jezus i Kościół, jako kapłani dla ludzkości, oczyszczają ludzi ze skutków grzechu. W końcu ludzie zostaną udoskonaleni i osiągną pełnię, będą wdzięczni za dzieło Chrystusa, a następnie będą mogli stanąć przed Bogiem doskonali i pełni. Wyjdą z arki odkupienia, będąc za nią zawsze wdzięczni, choć nie będą już więcej potrzebowali jej ochrony. Noe i jego rodzina opuścili arkę 27 dnia miesiąca drugiego. Zatem pozostali w niej jeszcze przez 30 + 26, czyli 56 dni po opadnięciu wód. Liczba ta także odzwierciedla 7 i 8, jednak nie jako suma, lecz jako iloczyn tych dwóch liczb (7 × 8 = 56). To również wskazuje na pomoc Kościoła (7) i Starożytnych Świętych (8) w podniesieniu świata z grzechu.

Spustoszenie ziemi Asyrii

Zapis Mich. 5:5 podaje, że siedmiu królów i ośmiu książąt „ogołoci kraj asyryjski […], gdy ci wtargną do naszej ziemi i będą stąpać w naszych granicach”. To także sugeruje, że Bóg odniesie zwycięstwo nad wrogami Izraela za pośrednictwem Kościoła z góry, a Starożytni Święci z dołu będą kierować i pouczać Izraela o wybawieniu przez Mesjasza. Tak jak ludzie Hiskiasza nie uczestniczyli w walce w czasie swojego wybawienia, tak wydaje się, że Izrael nie będzie walczył podczas swojego ostatecznego wybawienia.

Następujące później oddziaływanie Izraela na innych jest przedstawione w Mich. 5:6 nie jako zwycięską siłę bojową, lecz jako słodki orzeźwiający wpływ na ludzkość. „Potem będzie resztka Jakuba wśród wielu ludów jak rosa, która pochodzi od Pana, jak obfite deszcze na zieleń, która nie czeka na ludzi ani nie pokłada nadziei w synach ludzkich”.

Wpływ Izraela będzie „jak rosa, która pochodzi od Pana”, która spokojnie czeka, aby powitać i błogosławić świat w świeżości poranka, gdy rozpoznają pokój, łaskę i dobroć emanujące z wybawionych, oczyszczonych i nawróconych Izraelitów[2].
Może upłynąć trochę czasu, zanim inne problemy znikną, zima przeminie, a ludzkość zwróci swoją uwagę ku Bogu. Stopniowo jednak stanie się jasne, że Bóg interweniował i że błogosławieństwa są dostępne dla tych, którzy są wystarczająco pokorni, by ich szukać.

„Popłyną żywe wody z Jeruzalemu […] I będzie Pan królem całej ziemi […]. Wszyscy pozostali ze wszystkich narodów, które wystąpiły zbrojnie przeciwko Jeruzalemowi, będą corocznie pielgrzymowali, aby oddać pokłon królowi, Panu Zastępów” (Zach. 14:8-9,16). „Mieszkańcy jednego miasta pójdą do drugiego, mówiąc: Nuże, pójdźmy przebłagać oblicze Pana i szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę! I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jeruzalemie i przebłagać oblicze Pana” – Zach. 8:21-22.

Rice David (USA)

[1] Redakcja przytacza następujący cytat z greckiego historyka Herodota, dotyczący doświadczeń Sennacheryba: „Sennacheryb, król Arabów i Asyryjczyków, pomaszerował z dużą armią przeciwko Egiptowi […]. [Egipski kapłan] wziął ze sobą tych spośród Egipcjan, którzy byli skłonni pójść za nim, i rozbił obóz w Pelusium, bo tutaj znajduje się wejście do *Egiptu* […]. Gdy tam przybyli, mnóstwo myszy polnych, zalewając ich wrogów, pożerało ich kołczany i łuki, a nadto rękojeści ich tarcz; tak że następnego dnia, gdy uciekali pozbawieni broni, wielu z nich padło” (Herodot II.141, red. Henry Cary, Covent Garden: George Bell & Sons, Londyn 1875). W sposób wiarygodny można wyjaśnić, w jaki sposób działał anioł Jahwe. Szczury i myszy mogą być nosicielami dżumy, która działa w ciągu kilku godzin

[2] Werset Mich. 5:7 rozpoczyna nową część proroctwa, wyróżnioną w Biblii Króla Jakuba za pomocą znacznika akapitu. Ta sekcja łączy się z Mich. 4:13, który mówi o czasie, gdy Izrael walczył i „młócił” atakujących wrogów, jak w 1948, 1967 i 1973 roku. Ta myśl jest kontynuowana w Mich. 5:8: „podniesiesz rękę na swoich wrogów”. Werset 10 przenosi nas potem do czasu, kiedy siła militarna Izraela nie będzie już potrzebna.